

MÉREGTELENÍTŐ
2019.05.szám

KEDVES OLVASÓ!

Egyik ismerősöm húsvéti jókívánságát egy tapsifüles „Nyuszkó” által fejezte ki, ezzel kívánt a neten kellemes húsvéti ünnepet. Mások egy díszes tálnyi hímes tojás kíséretében közölték: itt az öröm ünnepe, örüljünk hát a kellemes húsvéti ünnepnek.

Én nagyon illedelmesen kívántam viszonzásul nekik kellemes hétvégét, mert mi köze van ennek a széles körben elterjedt új szimbólumnak az eredeti ünnephez? Amit Húsvétnak hívunk évezredek óta.

Nagyon érdekes és elgondolkodtató a kollektív tudatnak ez az átalakulása, kiüresedése. Bizonyára nem vagyok egyedül ezzel a csodálkozással.

Az egyik rádiós műsorban elmesélték, hogy megkérdezték az utca népét, mit ünnepelünk nagypénteken? Elcsodálkoztam, mert főleg a fiatalabb korosztály többsége nem tudta azt sem, hogy ez vallási ünnep, mások úgy vélték, a hívők Jézus feltámadását ünneplik ezen a napon.

Idős emberek között dolgozom, 80-90 évesekkel beszélgetek. Ők még nagyrészt tudják, milyen eseményre emlékeztet bennünket ez az ünnep. Sokan közülük egy egész életet töltöttek el úgy, hogy gyerekkoruk, fiatal koruk ebbéli hitét betemette a félelem, a hallgatás. S a beszélgetéseink alatt lassan, közösen ássuk ki az emlékeket a gyermekkori ünnepekről, azokat az eseményeket, a szavakat, az imádságokat. Sokan elmondják magukat mentetve, hogy „de én azért minden este imádkoztam!” És amikor egy-egy elesést követően zúzódasokkal, törésekkel, fájdalomtól gyötörten fekszenek az ágyban, sok-sok fohászt küldenek az Élet Urához, hogy segítene még egy kicsit meggyógyulni, még egy kicsit élni. Sokuk be is tartja az ekkor tett ígéretfelét, s a továbbiakban valóban szorgalmas látogatója lesz a heti imaóráknak.

Azt mondd, mindez csak félelem a közelgő végtől?

Azt mondom, igen. Mert itt már nem lehet tovább odázni azt a bizonyos nagy kérdést, hogy mi van Utána?

Azt mondják sokan, senki nem jött még onnan vissza! Valóban senki, kivéve Jézus Krisztust, akiről a barátai életük árán is tanúsították, hogy élt, meghalt és feltámadt. Ő visszajött, hogy még egyszer újra meghívja az embert Atyja országába. Ahová nem kényszer, de csodálatos lehetőség belépni.

Hát elég fontos kérdés ez, hogy beszéljünk róla a fiatalok előtt is. Igaz, fél évszázadnyi mulasztást kellene bepótolni, két generáció tudatlanságát a saját élete értelméről.

Mégis, tegyük, amit tehetünk, leginkább tanúságot a saját mindig változó, növekvő, formálódó hitünkről.

A többit az Élet Urának irgalmas, elnéző szeretetére bízhatjuk.

A meghívás mindenki számára ma is érvényes!

Richard Rohr ferences szerzetes: Átistenülés

Ha képesek lennénk egy pillantással áttekinteni a bibliai kinyilatkoztatásnak és a Nagy Képnek, amelynek részei vagyunk, a panoramikus látványát, megláthatnánk, hogy Isten milyen módon bontakoztatja ki örökké az emberi tudatot, közösségileg egyre inkább felkészítve minket Istenre. A héber próféták és számos katolikus és szufi misztikus olyan szavakat használ, mint eljegyzés vagy házasság, hogy leírják az isteni-emberi szeretet viszonyt. Ez az, amit Izajás próféta (61, 10; 62, 5), számos Zsoltár, Pál iskolája (Ef 5, 25-32), és a Jelenések Könyve (19, 7-8; 21, 2) a „menyasszony előkészítése, hogy készen álljon a férje számára” kifejezésen ért.

Az emberi lélek fokozatosan van erre felkészítve, oly módon, hogy az eredmény az Istenséggel való tényleges intimitás és partnerség legyen. Minden egy végső „házasság” felé való mozgás Isten és a teremtés (a teremtett világ) között. Értsük meg, az ilyen üdvösség egy társadalmi és kozmikus fogalom, nem csak elszigetelt egyének „mennek a mennyországba”. Az Egyház arra volt rendelve, hogy ezt a testületi (közösségi) üdvösséget tudatos és látható lehetőséggé tegye.

De hogyan lehet az isteni eljegyzés valóban Isten terve? Nem csak egy költői túlzás ez? Ha ez a terv, akkor miért mutattak be nekünk egy dühös istenséget, akit ki kell engesztelni, és aki irányítani akar? Miért akarna Isten egyáltalán „összeházasodni” a teremtésével? Ha azt gondolják, hogy túlzok itt, akkor nézzék meg, hogy Jézus állandóan az esküvői lakomát használja az örökkévalóság képeként, és mind ő maga, mind Keresztelő János „vőlegénynek” nevezi Jézust. (Mk 2, 19-20; Jn 3, 29). Milyen furcsa ez! Jézus nem házasodott össze senkivel, nem igaz?

A valóban merész, az Istennel való egyesülésnek látszólag lehetetlen gondolata továbbra is olyasvalami, amitől annyira félünk, hogy legtöbbünk nem is engedi meg magának, hogy egy tényleges intim viszonyra gondoljon Istennel. Csak, „a szívedbe ültetett Szentlélek” tud elképzelni egy ilyen lehetőséget (Róm 8, 11 és Pál valamennyi levelét átszöve).

A keleti egyházatyák sokkal kevésbé féltek ettől a felismeréstől: ők ezt az emberi „átistenülés” (divinizáció, teosis) valódi folyamatának nevezték. Valójában erre úgy tekintettek, mint a Megtestesülés lényegére és az üdvösség valódi jelentésére. A sokkal gyakorlatiasabb és racionálisabb egyház nyugaton ritkán használta a szót, Péter tanítása ellenére (1Pét 1,4-5 és 2Pét 1,4). János számára is teljesen világos volt, hogy az Istennel való egyesülés a végső cél, erről ír Evangéliumának nagy részében: „De nem csak értük imádkozom, hanem azokért is, akik az ő szavuk által hinni fognak bennem, hogy ők is mind egy legyenek, ahogy te, Atyám bennem vagy és én benned, hogy ők mind bennünk legyenek, hogy a világ elhiggye, hogy te küldtél engem” (Jn 17, 20-21).

Fontos, hogy ne tévesszük össze az isteni egyesülést az emberi tökéletességgel. Az egyesülés melletti döntés mindig Isten oldalán van; a mi válaszunk mindig és örökké részleges és gyenge (erőtlen, törékeny).

Jézus azért jött, hogy megadja nekünk a bátorságot, hogy bízzunk ebben a benső egyesülésben Istennel, és megengedjük azt. Ő modellezte ezt számunkra ebben a világban. Az egyesülés nem egy hely, ahova később megyünk – ha jók vagyunk - az egyesülés az a hely, amelyből jövünk. Évszázadokat vesztegettünk azzal, hogy összetévesztettük az egyesülést a személyes tökéletességgel.

Az egyesülés Isten választása számunkra, a mi nagyon tökéletlen világunkban. Az Isteni Szeretetnek nincs problémája azzal, hogy szeresse a tökéletlen dolgokat! Ez csak a mi emberi problémánk. Ha Isten csak tökéletes dolgokat tudna szeretni, akkor Istennek nem lenne semmi dolga (hisz Hozzá képest minden tökéletlen – a szerkesztő).

Lackfi János: A meccs embere

A feltámadás kapcsán szeretek jövendölgetni, rémüldözni, diadalmaskodni, lesz majd nagy apokalipszis, még a bőr is leperzselődik rólunk, dögvész, pestis, kolera, árvíz, lávaömlés, földrengés, Notre Dame-égés, vér fog folyni, hullanak a népek, mint a legyek. Akkor majd megfizetnek szépen a bűnösöknek, én meg jól ki leszek tüntetve, mint az Úr választottja, a hónap dolgozója, a meccs embere, én, az engedelmes óvodás, az illedelmesen kifésült hajú, az ünneplőruhás, a halk szavú, a keményvonalas.

Istennek van egy rossz híre számomra, a feltámadás nem itt van, vagy ott van, nem a teológiai könyvekben, nem a homályos jövőben, nem a rettentő holnapban, hanem itt, a húsomban, a csontomban, a repedező kérgű szívemben. Felejtsem el a távoli galaxisban világító, huszonnégy órás portaszolgálatot, az egyenruhában kókadozó, bizonytalan korú recepcióst, aki valahol a Tejút mentén őrzi a hatalmas Hívőgyárat, és majd sokára, nagyon sokára kiderül, van-e érvényes belépőkártyám, kódszámom a kongó ipari csarnokba. Itt ül előttem Jézus, tartja a bemártott falatot, tegyem meg, amit szeretnék tenni. Én meg választhatok, mindig van választásom, elfuthatok feltámadott magam előtt, elbújhatok a saját tetemem mögé, fellógathatom magamat a fára, fejre is állhatok.

Rám néz Jézus, és van egy rossz híre, kakaskukorékolásig háromszor fogom elárulni. Remek hír ez a rossz hír, ugyanis mostantól nem kell ráfeszülnöm, hogy tízes skálán mennyire szeretem őt, csak azzal büszkélkedhetem, hogy ő hűséges mindvégig, még azon is túl. Visszajön, és lazán rákérdez, ugyan szeretem-e. Szeretné tudni. Szeretné, ha kimondanám a füle hallatára, a saját fülem hallatára. Csak, hogy biztos legyek benne, mi az, amit szeretnék, ha ki tudnék tartani mellette hűségben.

Jön velem Jézus, és végighallgatja kedvesen, hogy minden el van szúrva, minden el van veszve, megfeszítették az Urat, pedig semmi rosszat se tett,

ez vár miránk is, pedig semmi jót se tettünk. A fizetés kevés, az anyós kibírhatatlan, a király meztelen, a benzin ára megyen felfelé, én így nem vagyok hajlandó tanítani, sem gyógyítani, sem prófétálni, megyek vissza halászni, arra legalább megvan az engedély. Jézus bólint, elmagyaráztatja az írásokat, és megtöri a kenyeret.

Beállít Jézus, nézném meg a sebeit, nem festve vannak-e véletlenül. Nem átverés-e az egész, amit ezer évek óta előlegeztek a próféták? Nem lehet-e, hogy félreértés történt? Nem lehet, hogy ő összevissza beszélt három éven keresztül, voltaképp nem is szeret annyira, nem is bocsátott meg, nem is áldozta fel magát, tévedésből ment a keresztre, és igazából nekem van igazam, amikor berogy a hitem, mint eső súlyától az ócska ponyva? Zuhog a hidegzuhany a nyakamba, elfelejtem tesztelni azt a sebet, belenyúlni mélyen, hogy tapasztalati úton győződjek meg, mert ugye felvilágosult ember vagyok, természettudományos a világnézetem.

Elém toppan Jézus, feje és haja mint a hófehér gyapjú, szeme mint a lobogó tűz, lába mint a kohóban izzó sárgaréz, hangja mint a nagy vizek zúgása, jobbában hét csillag, szájából kétélű hegyes kard tör elő, arca mint a teljes erejében ragyogó nap.

A menüben van két választásom, feltámadjak vagy maradjak langyos. Lángra lobbanjak, szerelembe essek, vagy eljárógassak templomba, mert a májajnak jobbat tesz, mint a kocsma. Itt hordjam-e őt húsemban-csontjaimban, folytonos hálaadásban, dicsőítésben, mint izzó jelenlétet, vagy hozzam le nulla-nullára a meccset, aztán majd meglátjuk. Nem eszik olyan forrón. Húsvét lesz jövőre is.

Aki ismeri Lackfi János szarkasztikus írásait, az megérti a fenti eszmefuttatás mélységes értelmét. Hogy egész életünk lehetőség az elköteleződésre. Ne várjunk vele 90 éves korunkig!

Márai Sándor: Felelni

Néha felelni kell az élet kiszámíthatatlanul bekövetkező,
s elodázhatatlanul végzetes pillanataiban: felelni kell,
az egészre. Ki vagyok? Mit akarok?

Ki ellen, kinek érdekében akarok élni?

Miért? Milyen képességekkel, eszközökkel, felkészültséggel?

Ami fontosabb mindennél: milyen szándékkal?...

És felelni az egészre: hol tartok?

Van-e még tartalékom áldozatkészségből, önzetlenségből,

vagy már csak megóvni és megmenteni akarok maradék készleteket?

Ez a pillanat az életben, amikor felelni kell.

Várják a választ, a csend nagy, drámai.

De ilyenkor megtudod és észreveszed,

hogy e kérdésekre szavakkal nem, csak az élettel lehet felelni.

Kosztolányi Dezső: Húsvéti himnusz

Óh, szellőlengető
Igazság!
Szállj, szállj, riaszd a téli álmot,
némítsd el, ami gyenge, álnok,
akassz a fákra lágy ezüst csipkét, tűzszínű bimbót,
lengő fehér csipkét, lángolva nyíló ifjú bimbót,
szirmot, mosolygva ringót,
suhanj elő,
ó, szellőlengető
Igazság!

Ó, könnytől éledő
Igazság!
Lebegj be a kunyhókba lágyan,
mint balzsamos, sugáros áram,
fess rózsaszín álmot a barna, ócska nyoszolyára,
az elhagyott, szegény, álmokra váró nyoszolyára,
hol érted sír az árva,
lebegj elő
óh, könnytől éledő
Igazság!

Ó, újra-születő
Igazság!
Eljössz ma is és összejárod
az enyhe, álmodó világot.
Jer s fújd meg az ünnep rivalgó, büszke harsonáit,
fújjad az ünnep szent, aranyos, néma harsonáit,
s minden valóra válik.
Rohanj elő,
óh, újra-születő
Igazság!

Ó, harangdörgető
Igazság!
Zúgj át az alvó, lomha földön,
s légy úr felette mindörökkön.
A vérkönnyes, síró sebet ferd szépre, aranyosra,
csókold a sok sebet tüzes-fényesre, aranyosra
tózöld lágyan susogva.
Dörögj elő,
óh, harangdörgető
Igazság!

Ó, vérben ébredő
Igazság!

Ne várakozz, ujjongva törj ki
sötétedő sírbörtönödből,
és lángoló piros betűid, hogyha elfakultak,
ha a poros, kopott múlt gyászos árnyai elfakultak,
gyújtsd föl tüzét a múltnak!

Robogj elő,
óh, vérben ébredő
Igazság!

Ó, szikladörgető
Igazság!

Ujjongva, lázadozva, zajgva
verj indulót új diadalra,
repezd a jégpáncélt, s a harsogó húsvéti kedvtől,
a tavaszos, zenés ítélkező húsvéti kedvtől
a nép is összezendül,
vágtsd elő
óh, szikladörgető
Igazság!

Iancu Laura: Szentek

görbe hátad hajlatán
nyugszik a szürke éj
megfáradtál, anyám

csillagait rád hagyja az ég
a konyha asztalán
már kísértet sem jár

a mindenség költözött beléd
hová készülsz?

bölcsőket hajt ki a vén föld
bennük az Isten szendereg

a szentek sose halnak meg

Foglalkozása: A N Y A

Egy nőtől - miközben jogosítványát újíttotta meg egy önkormányzati hivatalban - egy adatfelvevő hölgy megkérdezte, hogy mi a jelenlegi foglalkozása. A megkérdezett egy ideig tétovázott. Bizonytalan volt, hová is sorolja magát. „Arra gondolok,” magyarázta az adategyeztető, „hogy van-e munkája, vagy csak...?”

„Természetesen van munkám!” csattant fel a nő. "Anya vagyok."

"Nincs ilyen kategóriánk foglalkozásként. A 'háztartásbeli' fedi le ezt" - mondta az adatfelvevő segítőkészen.

Már el is felejtettem ezt a történetet, mígnem egyik nap ugyanilyen helyzetben találtam magam a városházán. A hivatalnok magabiztosan, hatékonyan dolgozott, olyan jól csengő címet viselt, hogy "városi adatfelvevő". "Mi a foglalkozása?" kérdezte.

Mi késztetett arra, hogy ezt mondjam? Nem tudom. A szavak egyszerűen kibuggyantak belőlem: „Gyermekfejlődési és emberi kapcsolatok területén dolgozom társkutatóként.”

A hivatalnok abbahagyta pillanatnyi munkáját, golyóstolla megállt a levegőben. Felnézett, mint, aki rosszul hallott. Megismételtem a titulust lassan, kihangsúlyozva a leglényegesebb szavakat. Aztán csodálkozva láttam, hogy ezt mind leírta nagy fekete betűkkel a hivatalos kérdőívre.

„Megkérdezhetem - mondta a nő érdeklődve- egész pontosan mit csinál ezen a területen?”

Hűvösen, az izgalom legkisebb jele nélkül a hangomban, szinte kívülről hallottam, amint így válaszolok: "Folyamatos kutatási programban veszek részt (melyik anya nem?) laboratóriumban és terepen is. (normálisan azt mondtam volna kint és bent). Dolgozom a Felettesemnek (elsőként a Teremtőnek, aztán egész családomnak), és van már négy kreditem is. (mindegyik lány). Természetesen a munkámhoz tartozó tevékenység igényli a legtöbb figyelmet az ember-szakmákban (melyik anya tagadja?) és gyakran dolgozom 14 órát naponta (inkább 24-et). Ebben a munkában jóval több a kihívás, mint más, „átlagos” foglalkozásoknál. A jutalom inkább a megelégedettség, mint pusztán a pénz”.

Érzékelhetően folyamatosan nőtt az elismerés a hivatalnok hangjában, amint kitöltötte a nyomtatványt. Felállt és személyesen kísért az ajtóig. Miközben hazafelé vezettem, fényes új karrierem lebegett a szemem előtt. Otthon 13, 7 és 3 éves labor-asszisztenseim üdvözöltek. Az emeletről hallottam új (még csak 6 hónapos) kísérleti modellünket gyermekfejlesztési programunkból, amint új hangmintáit próbálgatja.

Úgy éreztem, ütést mértem a bürokráciára!! Hivatalos feljegyzés készült rólam egy, az emberek számára ma elfogadhatóbb foglalkozásban. Az „anyaság” már nem hangzik elég jól. Micsoda pompás pálya az enyém! Különösen, ha van egy titulus is az ajtón.

Netán ez teszi a nagymamákat „haladó” kutatási munkatárssá a gyermekfejlesztési és emberi kapcsolatok területén, a déd-nagymamákat pedig a haladó kutatási munkatársak ellenőreivé? Szerintem igen! Még azt is gondolom, hogy a keresztmamák kutatási munkatárs-asszisztenssé léphetnének elő! Kérlek, tudasd ezt a jó hírt a többi anyával, nagymamával, keresztmamával!

Várnai Zseni: Öreg nő sóhajt

Csak addig fájt, amíg harcoltam érte,
amíg a lelkem égőn rátapadt,
s egy reggelen rájöttem, hogy hiába:
az ifjúság már tőlem elszaladt.

Lemostam minden kendőzést
magamról,
hajamat sem festettem újra már,
mint vert vezér, a fegyverem le-
raktam,
s olyan vagyok most, mint egy téli táj.

Mint a felhőkbe nyúló hegytetőkön,
fejemen, ím, örökös hó ragyog,
így hordozom ezüstös koronámat,
és hófehéren újra szép vagyok.

E szépség más, mint volt az ifjúságé,
nincs benne tűz és nincsen küzdelem
magas hegycsúcsra nem csap lenti
lárma,
és ez a szépség nem lesz hűtelen.

Olvasgatok, sétálok, eltűnődöm
az életem, mely szép és változó,
hullámok jönnek, mennek, elsimulnak
így hömpölyög a nagy és mély folyó.

Lassúdan járok, fűszálat se sértsek,
mert minden élet mérhetetlen kincs,
napnyugtát, holdat, csillagokat nézek,
ó, mennyi nagyság, s vége soha
sincs!

Aranyosi Ervin: Nagymama

Egyszer már próbáltál jó anyává lenni.
Őszintén ölelni, szívedből szeretni.
Elkövettél persze apróbb, kis hibákat,
aztán hullt a könnyed, s rád talált a bánat.

S kaptál még egy esélyt, hogy jobban csinálhasd,
jobbító álmaid is valóra válthasd.
Most már tapasztaltan, s még több türelemmel,
ahogy nagymamaként, szívvel lát az ember...

Nem mindennapi, mégis egyszerű történet Anyák, Apák és Gyerekek napjára

„Szeretne gazdag lenni?” Megszólalt a 20 gyerekes milliárdos

/Piros Júlia 2011-es cikkéből/

Lukács Ernő 45 éve hűséges feleségéhez, 20 gyereke van, albérletből költözött tanyára, ahol valóságos munkával gazdagodott meg, életében nincsenek sötét titkok, nem népszerű és a média által nem ünnevelt személyiség.

Ernő bácsi:

Éppen hogy csak elkezdtem a feleségemnek udvarolni, három évre be kellett vonulnom katonának. Még ma is pontosan tudom, hogy 819 napot vártunk egymásra. Közben a legtöbb katonatársamat elhagyta a párja. Nagyon jól választottam. Mondtam neki, ha tíz gyereket nem akarsz, akkor ne gyere hozzám! Persze mindenki azt hitte, hogy vicceltem. Végül eléggé túlteljesítettük a célt. El kell gondolkodni, hogy kié a nagyobb érdem. Szerintem 99 százalékban a feleségemé. Tavaly július 3-án voltunk 45 éves házaspár. De olyan, mintha csak öt másodperc lett volna az életünk idáig.

Juci néni:

Nem csak enyém az érdem, de az biztos, hogy a nőnek ott kell állnia a férje mellett, és segítenie, mert anélkül nem megy. 21 éves koromtól 46-ig mindig terhes voltam, és volt, hogy nekem kellett ellátni 16 marhát egyedül. Városi létem dacára nem voltam olyan ijedős csaj. Igazi vadnyugati életünk volt.

33 évig laktunk a tanyán úgy, hogy abból 16 évig nem volt villanyunk. El lehet képzelni, milyen volt nekem, városi lánynak elindulni három óvodás korú kisgyerekekkel egy olyan helyre, amely két kilométerre van a legközelebbi kis falutól. A háztartási gépeinket, mosógépet, hűtőszekrényt elajándékoztuk, és kezdődhetett a kemény élet. Az esti fürdetés után minden éjjel kézzel mostam, ugyanis akkor még csak pamutpelenka volt. Közben meg sorban születtek a gyerekek.

Ezt az életet mi vállaltuk, panaszunk nem volt ott helye! Mindenki azt kérde tőlünk, hogy a gyerekek talán véletlenül születtek? Ez olyan butaság, hiszen véletlenül nem születik gyerek. Mi tudatosan vállaltuk valamennyit, és azt éreztük, hogy nekünk ezt végig kell csinálnunk, bármi áron.

Ernő bácsi:

Csak azt tudtam, hogy haladni fogok előre, és minden kölykőmnek veszek házat. Soha nem fogadtunk el semmiféle segílyt. Többször is behívtak, hogy adnának nekünk nevelési támogatást, de én azt mondtam, hogy adják inkább más szerencsétlennek. Pont azért, hogy később ne vessék a szemünkre, hogy azért van ennyi gyerekünk, hogy abból éljünk meg.

Juci néni:

Így visszanezve lehet, ha elfogadtuk volna, és ha szegények maradunk, akkor nem piszkált volna minket annyit az APEH, meg a VPOP. De se baj, mert ezt is kibírtuk. Hihetetlen összegű, több millió forintos bírságokat kaptunk, amikről később, a befizetés után mondta ki a bíróság, hogy jogtalan volt. Pedig évente ellenőriznek minket és mindig minden rendben volt...

Talán nem sokan tudják, hogy mikén mentünk keresztül, amíg idáig eljutottunk. Mindig azt mondom, hogy amit elértünk, azt bárki utánunk csinálhatja. Én 16 évig mostam minden nap kézzel. De még egymásnak sem szoktunk panaszkodni.

Ernő bácsi:

Esténként miután végeztünk a munkával, még tanultunk a gyerekekkel, úgy hogy többen kitűnő bizonyítványt kaptak. De játékra is maradt idő, ha kellett kézen jártam nekik az udvaron, vagy tanítottam őket biciklivel hátrafelé tekerni, fociztunk, bújócskáztunk. Aztán futószalagszerűen kezdődhetett a fürdetés. Elkaptam a legfiatalabbat, megfürdettem, majd bevittem az ágyba lefektetni. Három után vízcseré. Persze a vizet előbb fel kellett húzni a kerek kútból, még ma is, sötétben is tudnám, hogy 13 tekerés után van fent a vödör. Aztán bográcsban meg kellett melegíteni, és úgy bevinni a fürdőszobába.

Évi, a család legfiatalabb tagja csinos, 20 éves lány, kozmetikusnak tanul:

Nem sokan mondhatják el, hogy 20. gyerekként jöttek a világra. Igaz, mindent megkapok. Van fodrász műhelyünk, és kozmetikánk is a birtokon. Most kaptam egy szoláriumot, sok vendégem jön a városból. De a kastélyt én takarítom. Nálunk sosem volt bejárónő, vagy bébiszitter.

Ma már a 14 lányból, és 6 fiúból csak kettő van otthon, a többiek szép sorban kirepültek. Persze szinte sosem üres a ház, csak a szűk családhoz 63 fő tartozik, és a legidősebb unoka már 25 éves. Ernő bácsihoz, aki jó emberismerő hírében áll, mindenki szívesen fordul tanácsért.

Ernő bácsi:

Pszichológus-fajta vagyok, ha valamelyik lányomnak jött egy udvarlója, nekem elég volt csak ránézni, hogy tudjam, zsvány-e vagy sem. Ha aztán nem fogadták meg a tanácsom, később mindig azt mondták: apu miért nem hallgattunk rád!

Minden gyerekünk leérettségizett, a fiúk a földeken dolgoznak velem, a lányok mind szakmát tanultak ki. Van köztük cukrász, szűcs, varrónő, virágkötő, fodrász, kozmetikus. A fiaim közül egyik sem lett miniszter, az apjukat követve az állattenyésztést, földművelést választották. A parasztember nem igen tud elszakadni ettől. Ez az élet a legszebb...

Igyekeztünk a gyerekeinket tisztességre nevelni. Csúnyán beszélni, duzzogni, veszekedni nem lehetett. Nem engedték, hogy árulkodjanak egymásra, össze kellett tartaniuk. Mindenki szót fogadott, és mindenkinek

meg volt a maga feladata. Tíz állatot kapott minden gyerek, azokat nekik kellett ellátniuk. Olyan komolyan vettük őket, mintha felnőttek lennének. Együtt dolgoztunk, harcoltunk azért, hogy jó termés legyen. Az volt az elvünk, ha valakinek nincs kedve a munkához, akkor csinálja kedvetlenül, de akkor is meg kell csinálni, úgyhogy jobb lesz, ha vidáman teszi.

Nemcsak 17 gyerekünknek vettünk házat, és kocsit, de akkoriban még a szüleinket, sőt a környéken a rászorulókat is mi segítettük. Ezt ma kevesen mondhatják el. Óriási volt a türelmünk, de a gyerekeink is nagyon jók voltak. Felnéztek ránk, az egyszer biztos. A gyerekek elköltözése után sem maradt űr az életünkben, nagyon jól érezzük magunkat kettesben is, miközben ugyanúgy adjuk-vesszük az állatokat, mint régen...

Ha lehet ilyet mondani, még intenzívebben megy a munka, mint valaha. Épp holnap viszik két kamionnal a marháimat a törökök. De nemrégiben adtam el lovakat a Jordán királynőnek, és Rómába is került néhány arab telivérünk. Vannak még terveim, például tovább akarok építkezni. Néha még az asszonynak kell engem fékeznie, de addig fogom csinálni teljes erőbedobással, amíg bírom.

...Egész életemben nagyon jó erőben voltam. Ami ehhez az élethez kellett is. Ha este kaptam a hírt, hogy másnap reggel le kell adni négy bikát, akkor magam kötöttem össze őket, és gyalog vittem az állatokat a négy kilométerre levő leadó helyre. Ez a 700 kilós állatokkal nem is volt olyan könnyű.

Mondja, szeretne ön milliomos lenni?... Akkor a következőt kell csinálni: keressen egy istállót, vegyen három kis bocit. Ez abszolút reális idáig. Egy istállót pár nap alatt meg lehet építeni. Felneveli a három bikát, amiért pont egymillió forint jár. Kilakkozhatja a körmét, vehet szép blúzt, lehet úrilány, ha megetette az állatokat! Aztán senki sem fogja tudni, hogy az istállóból jött. Talán még kell hozzá egy talicska, és egy kasza, és valamelyik öregtől tanulja meg, hogy kell azt kikalapálni, kifenni. Keressen egy kis zöld fűvet, azt bárhol lehet találni. Ebből egy év alatt már milliomos lehet. Amelyik fiatal elkezd, amit most mondtam, nem fog csalódni! Ha leadta a három bikát, utána vegyen hatot, ekkor már két millió forintja lesz. Ha még többet akar, akkor vegyen még többet. Csak el kell látni őket, de ez egy nagyon kedves állat, élmény velük dolgozni, és óriási hasznot hoz. Ennél egyszerűbb dolog alig van.

Juci néni:

Mi mindent, amire szükségünk volt, magunk termesztettünk. Ha volt négy anyadisznónk, akkor annak a szaporulatából egy év alatt 22 db 200 kilón felüli disznót tudtunk levágni. Abból aztán elláttuk az egész nagycsaládot. Amit a saját kertünkben termeltünk mindenféle vegyszer nélkül, az olyan 'bio' volt, hogy ma sehol nem kap olyan egészségeset a boltokban.

Ernő bácsi:

A reggeli müzli és kakaó helyett frissen fejt tejet kaptak a kicsik. Mindenki hozta a saját jelével címzett bögréjét, beállt a kigyózó sorba a tehén farához,

s várta az adagját. Megkérdeztem tőlük, hogy habosan vagy simán kéri, és kívánság szerint fejtem egyenesen a poharukba, néha még viccből az arcukra is spricceltem. Aki végzett, az istálló másik kijáratánál távozhatótt.

...Természetesen fontos lehet egy diploma, de azzal nem veszíti el az értékét, ha közben mezőgazdasággal is foglalkozik az ember. Mondjuk, reggel 7-8-ig megeteti az állatokat, szépen rendet tesz, majd bemelegy és megfürdik, akkor utána kastélyban is élhet, és kamatoztathatja a diplomás tudását. Vegyünk például egy parasztembert, vagy egy házaspárt. Ha az asszony reggel elvisz 100 tojást a piacra, akkor aznapra már szinte megkeresett annyit, amiből meg lehet élni. És ha még a férje közben megeteti az anyadisznót, 14 malacát, 8 hízót, és 6 bikát, akkor már teljes milliomosok. Senkitől sem függenek.

...A takarmány? Az attól függ, hogy milyen takarmányról van szó. Mert, ha az ember, amikor kaszálni kéne, csak vakarózik, ha gyűjteni kéne, csak alszik, akkor bizony drága. De ha ő maga megcsinálja, akkor semmibe sem kerül. Itt az utak mentétől kezdve, ahol fű van, ott lehet kaszálni, és télire meg beteremteni. ...Fiatalok, ki kell költözni a tanyára, aztán hogy ne születnének sorban a gyerekek?! A problémákon pedig úgy kell átlépni, hogy azok nagyon alul maradjanak. Nem lelkizünk mi soha. Ha megdöglöttek az állatok, nem számít, hoztam helyette hússzal többet, vagy ha szárazság volt, esetleg elverte a jég a termést, mindenben túlestünk, mint a vénasszony a csibeitaton.

...A mi világunk nem változik, ugyanúgy szántjuk a földet. Egyedül, ami talán jelentős, hogy van mobiltelefon, és internet, de sokszor gondolok rá, hogy bár ezek hasznos dolgok, az emberek életén mégsem sokat segít. Az én sikerem egyik titka az, hogy ha valamit kitaláltam, azt azon nyomban véghez is vittem. Ha éjjel jutott eszembe valami, hajnalban már el is kezdtem a kivitelezést. Persze hoztam rossz döntéseket is, de mindig volt annyi önkritikám, hogy nem szépítettem, bevallottam a tévedéseimet. Ha nagy baj ért is minket, megbeszéltük, hogy a rossz után majd jön a jó, és továbbmentünk. Keseregni nincs értelme, úgy nem működnek a dolgok. Nekem például elég, ha ránézek a feleségemre, és máris jó kedvem van. (nevet)

...Magamtól nem tudtam volna ezt végig csinálni. Biztos, hogy kaptam Istentől segítséget. Nem nagyon szeretem elmondani az ilyesmit, mert hihetetlenül hangzik, de olyan is volt, hogy a nagy szárazság miatt már nem tehettem mást, mint hogy elmentem imádkozni, aztán megjött az eső. Máskor meg épp hazaértem, amikor kaptuk a hírt, hogy megszületett a kis unokám, de azt mondták, hogy nem marad meg, mert koraszülött, és tüdővérzést kapott. Éjfél is volt már, mikor azonnal visszafordultam, elmentem a szekszárdi nagy templomhoz, letérdeltem ott kívül a lépcsőkön, mert az ajtó már zárva volt, és két órával később hívtak, hogy a gyerek jobban van, már lehet bízni.

– *Van bármi az életükben, amit ha újra kezdenék, másképp csinálnának?*
Semmi. Ez így volt jó a nehézségekkel, és a buktatókkal együtt.

(A Lukács házaspárról 2017-ben azt olvashattuk, hogy egy gyermekével együtt az 1990-ben megvásárolt, felújított tolnaszigeti kúrián él. A földek és gépek nagy részét eladták, a gyermekek önállóan, saját szakmájukban dolgoznak. A család 76 tagot számlál.)

Áldás a szülőkre

Van hely, hol minden kicsi széken
Nevetve ültem egykoron.
S tipegő léptem, gügyögésem
Mosolyt rajzolt az arcokon.
Van ház, ahova tartozom,
Más otthonba sohse térek,
Bármely családhoz, minden házba
Csak, mint idegen, úgy lépek.
Valakiket: a szüleimet
Eléggé meg nem áldhatom,
Valakinek, ha százszor élek
Adósságom le nem róhatom

Nagy Gáspár: Anyámnak

Ebben a házban
vajúdott anyám
szíve szívemhez
énekelt talán
valami szép dalt
vagy litániát
májusi csöndes
esőért imát
amint hallotta
ő is nagyanyám
szájából mindig
esztendők során

kínját oltani
mintha gerendák
közt éppen tüzet
csitítana el
bő könnyeivel
vajúdó anyám
tudta: sírásom
úgyis rátalál
a ház előtt már
nyíló orgonák
déli harangszó
s boldog délután.

Marcello D Orta: Isten ingyér teremtett bennünket

Nápolyi elemisták dolgozatai Marcello D Orta tanító gondozásában
/Európa Kiadó 1994./

1. Mutasd be apádat

Apám foglalkozása kartongyűjtő, éjjel jár kartont gyűjteni. Néha én is elkísérem, a kisturkossal megyünk.

Apám nem tudom, hány éves, de nem nagyon öreg, sőt még fiatal is egy kicsit! Délelőtt más munkát végez, és délután pihen; alszik egy kicsit, eszik, éjjel meg megy kartonozni. Apám nem nagyon öreg, de tök kopasz.

Vasárnap elvisz minket a misére, és szeret bennünket. Mi a téren játszunk, aztán ő megveszi a süteményt. Az én apám nagyon szegény, nem elég a karton, ezért folyton veszekedik anyámmal.

Húsvétkor meghozza a vágni való báránt, de aztán mindig megsajnáljuk és a végén mindig elajándékozzuk. Ezen megint összevesznek anyámmal, az meg azt mondja neki: „Mi a rossebnek hordod ide minden évben azt a báránt, ha csak elgyávákodod, mikor le köllene vágni! Lenné csak te a helibe, én nem totojáznák!”

2. Válassz egy tetszőleges személyt Jézus életének szereplőiből, akiről beszélni akarsz!

Én az evangéliumi századosról akarok beszélni.

Ez a százados mindig úgy megfájdítja a szívemet, mert végképp nem tudta, mit csináljon. Volt egy haldokló fia, és mindenki küldte, hogy menj csak Jézushoz, meglátod, megmenti, csak ne nagyon ugrálj előtte.

A római százados megtette nekik, találkozott a Messiással, és összeszorított szájjal azt mondta: „Kérlek, Megváltó, gyógyítsd meg a fiamat, ne érdekeljen, hogy én római vagyok.” A Messiás elintézte.

Amikor a százados hazaért, látta, hogy megvan váltva, örömeiben nevetni kezdett. Igenám de másnap is százados volt, Jézus népének ellensége, akinek megparancsolhatták volna, hogy öljön meg a fajtájából két vagy háromszázat. A százados tudta, hogy engedelmeskednie kell Jézus népe ellen, másrészt viszont végtelen hálás volt a Megváltónak a megváltásért.

Nem is értem, hogy nem bolondult bele.

3. Beszélj a tanítódról!

Az én tanítómat Marcello D Ortának hívják, elsőbe lett az enyém, mikor óvodába jártam, nem volt az enyém.

Nagyon szeretem őt, mert jó és egy csomó mindenre megtanít bennünket. Képtelen megverni bennünket, amiért nem fogadunk szót neki. Látszólag harminc éves, de egy kicsit öttel több. Szakállas, szemüveges. A haja egy kicsit barna, egy kicsit szőke. Kék és zöld szemet visel. Egy kicsit magas és egy kicsit alacsony, játcsik velünk és képtelen verni is bennünket.

Nincs valami jóba a többi tanítónénivel, mert a többi tanítónéni csak kiabál és játcca az eszit, és minél öregebb, annál jobban játcca az eszit, és állandóan cigarettázik a folyosón és nem tud semmit.

Az én tanítóm elmagyarázott nekünk bizonyos dolgokat, és megmonta, hogy „mit tuggya azt a többi tanítónéni!”

Az én tanítóm nagyon jól rajzol és mindenki hozzá jön, de karácsonyi meg anyáknapi ajándékot nem tud csinálni, ezért az anyák mindig duzzogni szoknak. Ő sose akar semmi évvégi ajándékot, de mi akkor is adunk neki. Én az idén ojan ajándékot adok neki, amiér 1000 lírát fizetek, a felit édesanyám állja, a másik felit Armaduccióék.

4. Látogatás a temetőben

Mikor a temetőbe mentünk, szomorú voltam. Mielőtt elindultunk volna, jókat nevettem, játszottam odahaza. De halottak napja volt, és apám azt mondta, hogy most szomorúnak kell lenni, mert halottak napja van, na legyen meg a kedve, elszomorodtam. A temető nem éppen egy gyászos hej, egyeseknek még jókedve is van. Láttam egy csomó embert akik nem sírtak, volt aki direkt füttyült. A temetőben mindenki megvan halva. Amerre járunk, halottak. Minden utcát halottakról neveznek el vagy akiknek még megkel halni.

De a mi halottunkat nem találtuk. Ez egy olyan sír volt, amelyikre a papa nem emlékezett már, hogy milyen sír volt. Bejártuk a temetőt, de a sír nem került elő. Nagyon szomjas voltam, de a papa azt monta, hogy amíg a halott elő nem kerül, addig fiam nem iszol.

Mérgibe csunyán elkerekítette ahogy ott keveregtünk a napon, de a végin előkerült a sír. Egy kis sír volt, egy rahedli lépcsőn kellett lemenni, na végre. A nagymamám volt abban a sírban, meg is akartam siratni. De nem sikerült mert én nem ismertem a nagymamát (a papa viszont igen).

A kijáratnál megmondtam neki hogy én sose akarok meghalni, de ő erre azt mondta, hogy előbb-utóbb mindenkinek megkel halni.

Már csak egyet akarok mondani: mielőtt én meghalok, előbb még a Giovanni jön, előbb neki kell meghalni!

Marcello D Orta tanító írja: „...tartalmilag nem változtattam a szövegen, hogy érintetlen maradjon ezekből a különös kis gyerekfejekből kiinduló üzenetnek a mélyértelműsége”. A magyar fordítás ügyesen tükrözi ezt a szándékot.

Kiss Péter: Májusi villanás

Méhcsapat akácvirág között,
lánykakórus lomha ágakon,
illathalmaz bávatag köszön,
fecske villan puha árnyakon.

Égbe nyúlik gyenge almaág,
fűbe toppan réveteg bokor,
szirmát veszti halvány hangaszál,
május hajnal harmatot szagol.

Harsány fénnyel csillan fel a nap,
távol-messze száll a vatta-nyál,
sárgarigó fuvolára kap,
dél felől ránk kopogtat a nyár.

Kajuk Gyula: Holdvilág

Fénylő hold ezüst virága
szerelemnek bűvös álma
fényből megszótt ezer szirma
egy perc alatt mind kinyílt ma
ringatózik hűvös szélben
megmártózik csillagfényben
elpihen majd csendben, szépen
kerti ösvényt elborítva
lábad elé odahullva
kemény földet felpuhítva...
Jaj, a lépés nehogy fájjon!
Mosolyogva járj e tájon,
egyetlenem, szép virágom!

Berényi:Mihály Hová lettek a fecskéink?

Hová lettek a fecskéink?
Tudjátok-e emberek?
Május van, s az égre nézni
egyszerűen nem merek.

Mit bámuljak? A levegőt?
Lessem a néma csendet?
Néhány éve fent a kékben
száz kis madár csicssergett.

Most repülőt többet látok,
mint ahány fecske dalol.
Hová tűntek? Megöltétek?
Mondjátok, hol vannak? Hol?

Radnóti Miklós: Köszöntsd a napot

Most már a kezedet csókolom, - így
paraszt bánattal oly szép megállni
a napban, lelkes földeken csörren,
ütődő szárba szökkenve a búza!

Nézd! ahol hevertünk, eldőlt a szár,
szigorú táblán szerelmi címer, - hogy
bókol a tájék! bókolva előtted
csúszik a porban a messze torony!

Álmos délután jön: csöndben köszöntsd!
csók virágzik ujjaid csúcsán és
tenyeredben megszületik az árnyék!
Te csak köszöntsd! szétnyitott tenyérrel

köszöntsd a napot, mert most még
feléfordulva állunk és lelkes
földeken, csillanó földeken csörren
ütődő szárba szökkenve a búza!

Berényi Mihály: Nehéz találós kérdés

Boldogtalan juhász alatt
fürgén lépeget.
Szürke szőrű makacs állat,
vajon mi lehet?

Az IQ-ja állítólag
szinte már nulla.
Iskolába dehogy járna,
dehogy tanulna.

Állítólag Bálámnak is
ilyenből van egy.
Az folyton álldogál, és az
istennek sem megy.

Nagyon nagy csökönység
bosszantó dolog:
ha rájön, csak úgy indul el,
hogyha te tolod

Testméretei? Hát bizony
nem valami jók
hisz a juhász mindkét lába
a földig lelóg.

Bőgni tud, de csak Í-t meg Á-t
hallani tőle,
s fején feltűnően hosszú
mindegyik füle.

Mondják, hogy a koplalástól
egy csöppet sem fél:
ha nincs zab, sem más finomság,
szamárkórón él.

Jellemzője még a friss púp
a szeme fölött
ahová a juhász bottal
jó nagyot ütött.

Nos, melyik állatról van szó?
Bökd ki végre már!
Ha nem megy, kettőtök közül
te vagy a samár!

De még a szamártól is tanulhatunk – alapvető pszichológiát

Egy nap a paraszt szamara beleesett a kútba. Az állat órákon át szánalmasan bőgött, miközben a paraszt megpróbált rájönni, mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy - bár hiába szereti a csacsit- az állat már öreg és a kutat úgysis ideje betemetni; nem éri meg kihúzni a szamarat. Áthívta a szomszédait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet lapátolni a kútba.

A szamár megértette, mi történik és először rémisztően üvöltött. Aztán, mindenki csodálatára, megnyugodott. Pár lapáttal később a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy minden lapátnyi föld után a szamár valami csodálatosat csinál. Lerázza magáról a földet, és egy lépéssel feljebb mászik. Hamarosan mindenki ámult, ahogy a szamár átlépett a kút peremén és boldogan elsétált!

Az élet minden fajta szemetet fog rád lapátolni. Rázd le magadról és tegyél egy lépést. Minden probléma csak egy lehetőség a továbblépésre, ha nem temeted el magadban.

Étkezési tanácsok (paródia)

Ne egyél húst, mert

- húgsavkristály rakódik le a testedben és kősvényt okoz
- az állatokat antibiotikummal tömik
- erőszakos cselekmény elvenni az életüket

Ne egyél halat, mert

- nehézfémek gyűlnek fel a húsában
- rettenetes körülmények közt tenyésztik őket
- túlhalászat van
- erőszakos cselekmény elvenni az életüket

Ne egyél tejterméket, mert

- növeli a gyulladási faktort a szervezetben
- az állatokat antibiotikummal és hormonokkal tömik
- tejtermékek hirtelen emelik a vércukrot
- erőszakos cselekmény tejadásra kényszeríteni őket

Ne egyél tojást, mert

- rettentő zsíros és növeli a koleszterinszintet

Ne egyél gabonaféléket, mert

- hirtelen megemelik a vércukrot
- a bennük lévő glutén árt a beleknek, és fokozza a gyulladást

Ne egyél teljes kiőrlésű gabonát, mert

- nem is igaz, hogy kevésbé emeli meg a vércukrot
- esélyesebb, hogy fuzáriummal fertőzött
- a benne lévő glutén árt a beleknek, és fokozza a gyulladást

Ne egyél burgonyát, rizst, kukoricát, mert

- gyorsan emelik meg a vércukrot, magas a szénhidrát tartalmuk

Ne egyél gombát, mert

- nehéz az emésztése, megterheli a belet

Ne egyél föld alatt termő zöldségeket, mert

- a műtrágya beleszivárog a talajba, és magába szívja a gyökér

Ne egyél föld alatt termő biozöldségeket, mert

- honnan lehetsz benne biztos, hogy igazán bio

Ne egyél a kertedben növény, föld alatt termő biozöldségeket,

- mert magas a szénhidrát tartalmuk

Ne egyél hüvelyeseket, mert

- áteresztővé teszik a beleket
- magas a szénhidrát tartalmuk

Ne egyél burgonyaféléket (burgonya, padlizsán, paprika, paradicsom), mert

- a bennük lévő szaponin árt a beleknek

Ne egyél keresztesvirágzatúakat, mert

- fokozzák az ösztrogéndominanciát

Ne egyél olajos magvakat, mert

- magas a kalóriatartalmuk, és meghízol
- magas az omega 6 tartalmuk

Ne egyél avokádót, mert

- az egész egy maffia kezében van
- kiirtják az avokádóültetvények miatt az esőerdőket

Ne egyél pálmaolajat, mert

- kiirtják miatta az esőerdőket

Ne egyél semmit, amiben cukor van, mert
- hirtelen megemeli a vércukorszintet, és cukorbetegséget okoz

Ne fogyassz mesterséges édesítőszeret, mert
- rákkeltőek

Ne fogyassz semmit, amiben tartósítószer van, mert
- megterheli a májat
- lerakódik a zsírszövetekben, és narancsbőrt okoz

Ne fogyassz koffein tartalmú italokat (kávé, tea), mert
- vízhajtó hatásuk révén elektrolitokat veszítesz

Ne fogyassz koffeinmentes kávét, mert
- vegyszerrel vonják ki belőle a koffeint, egészségtelen

Ne igyál szénsavas italokat, mert
- puffasztanak, és rontják a belek állapotát

Ne igyál alkoholt, mert

- öl, butít és nyomorba dönt

Ne igyál palackozott vizet, mert

- környezetterhelő a műanyag csomagolás,

- ftalátok oldódnak bele napfény hatására a PET-palackból

Ne igyál csapvizet, mert

- klórozzák

- régi ólomcsövekben fut, és ólommérgezést okoz

- hormonmaradványok vannak benne, és fokozza az ösztrogéndominanciát

Ne egyél zsírokat, mert

- 1 grammból 7 kalória lesz, és elhízol

- magas lesz a koleszterin és a vérzsír szinted, így szív-és érrendszeri betegségeket okoz

- tönkreteszi a májadat

Ne egyél szénhidrátot, mert

- a makrók közül erre igazából nincs is szükséged

- kifárasztják a hasnyálmirigyet, és cukorbetegséget okoznak

- elhízol

Ne egyél fehérjét, mert

- mérgezést okoz és megterheli a májat

Minden mást mértékkel fogyassz, vagy kérdezd meg házi orvosodat!

V I C C O L D A L

Két fiatal anyuka dicsekszik egymásnak:

- Az én egyéves kisfiam olyan ügyes, hogy már menni tud.
- Az semmi! Az én hároméves fiam olyan okos, hogy még mindig cipelteti magát.

A nők feminista kongresszust tartanak, ahol sorban felszólalnak, és megosztják élményeiket. Először az amerikai nő megy fel, és elkezd:

- Hát az úgy volt, hogy jött haza a férjem, Charles, és követelte, hogy vasaljam ki az ingjeit! Én pedig mondtam neki, kedvesem van kezed, megfogod a vasalót és szépen kivasalsz! Hát első nap nem láttam semmit, második nap sem láttam semmit, de a harmadik nap Charles vasalt, mint a kisangyal.

Nagy taps, nők ujjonganak a teremben. Másodjára a francia nő megy fel, és kezdi:

- Velem ugyanez történt meg, a férjem, Jean követelte, hogy mossak ki azonnal, én pedig mondtam, szépen pakolj be mindent a mosógépbe, és moss ki!! Első nap nem láttam semmit, második nap sem, de harmadik nap Jean mosott!

Újra nagy taps... Utoljára a Mancini néni lép fel az emelvényre, és elkezd:

- Hát az én Pistám egyik nap hazajött, az asztalra csapott, hogy vacsorát kér, de izibe! Én meg mondtam, Fiam, nem vagy béna, megfogod a kést, megpucolod a krumplit, és szépen megfőzöl! Hát első nap nem láttam semmit, második nap sem láttam semmit, a harmadik nap a bal szememre már láttam

Kovács feldúltan érkezik haza.

- Ma aztán jól odacsaptam a főnököm asztalára!
- Na végre! - csillan fel Kovácsné szeme. - És mit szolt hozzá?
- Mit tudom én, szabadságon van.

Peter Axworthy író első regényének ezt a nagyszerű címet adta: „A szeretet győz”. Sajnos, senki sem vette a könyvet, mind ott maradt a könyvesboltok polcain. Az író azonban tudta, hogyan segítsen magán. A nagy példányszámban megjelenő tekintélyesebb újságokban a következő hirdetést tette közzé:

„Harminc éves, magas termetű, kisportolt, zeneszerető milliomos feleségül venne olyan lányt, aki mindenben hasonlít „A szeretet győz” c. regény hősnőjéhez.”

A siker nem váratott magára. Egy hét múlva könyvének valamennyi példánya elkelt.

Az öreg székelv elkezd fohászkozni a Jóistenhez:

- Édes, drága Jóistenem, én olyan nagyon szeretem a feleségemet, hogy mindenemet odaadnám érte!
- Ne engedd, hogy beteg legyen, legyek inkább én!
- Ne engedd, hogy szenvedjen az életben, szenvedjek inkább én!
- Ne engedd, hogy özvegy legyen, legyek inkább én!

A falu kovácsa oktatta az új inasát:

- Először kiveszem a patkót a kohóból, aztán ráteszem ide, az üllőre. Amikor intek a fejemmel te ráütsz azzal a kalapáccsal.
- Az inas így is tett, azóta ő a falu kovácsa...

Az öreg székelv átbllag a szomszédhoz, mert már megelégette, hogy évek óta, nap, mint nap megállás nélkül sír annak gyermeke. Mondja neki: Édes bátyám, ha nem haragszol ugyl, nem tudnád elhallgattatni a fiadat? Örökké bömből! Az meg válaszol: Hí a rosseb! Hát maga szerint én nem azt akar-nám!? Naponta ötször-hatször is megverem, oszt mégis bög...!

Miután megállt iszogatni egy zugkocsmában, egy zimbabwei buszsofőr, azt vette észre, hogy utasai -20 elmebeteg, akiket Harare városából Bula-wayoba szállított - megszöktek. Mivel nem szeretett volna balhét magának, a sofőr egy közeli buszmegállóhoz hajtott, és az ott várakozóknak felajánlott egy ingyenes utat. Ezután az utasokat beszállította az elmegyógyintézetbe, a személyzetnek azt mondta, hogy a páciensek nagyon izgatottak és mindenféle kényszerképzeteik vannak.

A trükköt csak 3 nap múlva vették észre...

Focista este a kocsmában kérdezi a barátjától:

- Nem láttál ma a meccsen? Két gyönyörű gólt rúgtam.
- Sajnos nem láttam. Mi lett az eredmény ?
- 1:1.

Négy idős golfjátékos beszélget meccs közben. Mondja az első:

- Hát bizony, mi sem leszünk fiatalabbak! Ezek a dombok az évek múlásával egyre magasabbnak tünnek!
- Igen - helyesel a másik. - És a lyukak is egyre távolabbinak tünnek!
- És a tavak is egyre nagyobbak látszanak az évek múlásával! - mondja a harmadik.

Ekkor közbeszól a negyedik:- Mit siránkozottok? Inkább örülnétek, hogy még a fű innenső oldalán vagyunk!

